

Russel & Bee

Kiadó: Universal Hungary

Részlet a könyvből:

1. „Éreztem, ahogy a homlokomon összegyűlt verejtékcseppek lassan folyni kezdenek az arcomon. Éreztem, ahogy lassan végighalad a halántékomon, egyenesen a nyakam felé. Minden pillanata idegtépő volt. Aztán jött a következő adag, és így tovább. Szívem szerint egy sima rutinmozdulattal megtöröltem volna a fejem, de abban a pillanatban mozdulni sem mertem. Elvégre normális, ha izzad az ember, amikor egy pisztoly csöve mered a képébe, ami csak egy hirtelen, megfontolatlan mozdulatra vár, és már el is sült. A pisztolyt rám szegező férfi szabad kezével matatott a zsebében, majd kivett egy doboz cigit, és rágyújtott. Kihasználta az alkalmat, és enyhén jobbra fordítottam a fejem, éppen annyira, hogy a szemem sarkából megpillanthassam a mellettem ülő Willt. Fáradtan lógott előre a feje, szemöldöke felrepedt, vékony csíkban szivárgott belőle a vér. Bal szemével erősen hunyorgott, néha még kacsingatott is. Nem titkos jeleket küldött, ezt nagyon jól tudtam. Csupán próbálta elkerülni, hogy vér menjen a szemébe. Ő sem kockáztatta meg, hogy megtörölje a sebeit. Elliotot nem láttam, Will mellett ült, aki teljesen eltakarta előlem, így csak a cipője volt a látóhatáromban. Mindhárman mozdulatlanul ültünk, és néztük, ahogy a fegyvert ránk szegező férfi egy utolsót szív a cigarettájába, majd eloltja az asztalon lévő hamutartóban. Az apró szoba, ahova belöktek minket, hamar megtelt cigarettafüsttel, a lámpán monoton hangon zúgó ventilátor semmit nem ért, állt a levegő a helységben. Megőrlött a tehetetlenség és a várakozás. Bajban voltunk, nagy bajban. Egyre sípolóbb hangra lettem figyelmes. Olyan volt ez, amit már ismertem, és amit sose hallottam szívesen. Elliotból jött. Ijedten előrehajoltam és ránéztem. A pisztolyt tartó férfi azonnal rám szegezte a fegyverét, majd Elliotra, aki matatni kezdett a zsebében, miközben kapkodta a levegőt.

– Mi az? – kérdezte tőle a férfi gyanakvóan.

– Asztmás. Pumpálnia kell – vágta rá Will ijedten.

– Kuss! – fordult felé pisztollyal a férfi, mire Will visszadőlt a székén és csendben maradt. Elliot kivette a spray-t a zsebéből, és lihegve odamutatta az embernek. Az hosszasan nézte, miközben Elliot fülsüketítően vette a levegőt, majd biccentett egyet.

Elliot a szájához emelte a pumpát, mélyen beszívta, majd mikor újra emberi hangon lélegzett, lassan visszatette a zsebébe. Az embernek megcsörrent a telefonja. Felvette, majd felállt az asztaltól, és elsétált előttünk. Egy szót sem értettünk abból, amit telefonon beszélt, de sejtettük, hogy rólunk van szó. Nem mertük nézni, magunk elé bámultunk, és vártunk. Amikor lerakta a készüléket, megállt előttünk.

– Utoljára kérdezem, hol a pénz?

Szavain erős akcentus érződött. Miután se Will, se Elliot nem válaszolt, megköszörültem a torkom, és halkán feleltem.

– Khm. Nem tudjuk. Nem tudjuk miről van szó – mondtam kétségbeesetten.

Ekkor a férfi megfordította a pisztolyt a kezében, és a markolatával halántékomon csapott. Akit vertek már pisztolymarkolattal halántékomon, az tudja milyen ez. Nekem ez volt az első alkalom, és nehéz megfogalmazni, hogy milyen érzés. Az ütés pillanatában célszerű elájulni, de ha valaki annyira szerencsétlen, mint én, és eszméleténél marad, az a rosszabb eset. A fájdalom éles, szinte őrlő, majd egy pillanat alatt, mint egy robbanás végighatol az ember egész testén, minden idegében érzi. Mintha az ember fejét beletennék egy harangba, majd ahogy kell, jó erősen megkongatnák, hogy minden idegszálon végigfusson a fülsüketítő csengés. Leginkább ehhez tudnám hasonlítani a pisztolymarkolatos halántékütést, ráadásul úgy, hogy még nem rakták harangba a fejem. De túl nagy bajba kerültünk ahhoz, hogy ezt a jövőben kizárjam. A férfi még mindig előttem állt, de láthatta rajtam, hogy nem vagyok teljesen képben, ezért a többiekhez fordult.

– Aki Oleg pénzét ellopja, halott.

- Nézze, mi nem loptunk el semmit. Eszünkbe sem jutna Mr. Olegtól lopni – próbált Will szót érteni, de reménytelennek tűnt.
- Oleg nemsokára idejön – szólta a férfi, majd kilépett az ajtón, becsapta, és bezárt minket kívülről. Tompuló, egyre messzebb haladó lépteket hallottunk. Összeszedtem minden erőmet és előrehajoltam, hogy lássam a többieket.
- Nagy szarban vagyunk – szólta Will, és megtörölte a szemöldökét.
- Elliot, mondj valamit! – fordultam hozzá, de ő csak rám nézett, újra elővette a pumpáját, és fűjt.
- Nagy szarban, az biztos – dőltem vissza a széken, és óvatosan a lüktető halántékomhoz nyúltam.

Behunytam a szemem, és gondolkoztam. Hogy történhetett ez velünk? Anyámra kellett volna hallgatnom. Azt pontosan nem tudom, hogy miben, talán mindenben. Huszonhét éves koromig tudtam elkerülni, hogy alaposan megverjenek. Egyszer kétszer álltam már közel hozzá, de mégis elkerültem. Egészen eddig. Próbáltam visszaidézni, hogy melyik lehetett az a pont, amikor kisiklott az életem, amikor gyökeres változás történt. Akárhogy gondolkoztam, a probléma gyökerét kutatva a memóriám két névhez vezetett. Két név, ami szinte egyszerre lépett be az életembe, egy évvel ezelőtt. Russel és Bee.

2.

Huszonhat. Ezt a kort választottam ki ahhoz, hogy teljes mértékben önállósuljak, otthagyjam minden alkalmi munkámat, és új életet kezdjek. Csak két reménytelen haverom volt, akiknek még nem voltak világmegváltó terveik, ezért zseniális ötletünk támadt. Úgy döntöttünk, összedobjuk a pénzünket, és belefogunk egy vállalkozásba. Rém egyszerűen hangzott, kiveszünk egy helyet, kipofozzuk, és majd mi hárman elvezetjük. Nem nagy dolog. Will született vendéglátósnak vallotta magát, de szerintem csak annyi köze volt a dologhoz, hogy imádta a sört és a felszolgálólányokat. Elliot pedig született művész volt, hét éve dolgozott egy darab regényen, folyamatosan kiadókhoz küldözgette a szinopszisát, sikertelenül, de várta a nagy áttörést. Amíg várt, addig egy női havilapnak dolgozott, így keresett pénzt. Azt mondta, neki ez kényelmes, havonta egyszer elküldi email-ben az anyagot, a kiadó meg küldi a pénzt a számlájára. Ettől függetlenül halálra cikiztük, ugyanis Elliot egy minden lapszámban megjelenő történet sorozatot írt, Nora Walter álnéven, és a sorozat címe Nora hétköznapijai volt.

Már egy éve éltem egyedül a Holloway roadon egy kis lakásban, és úgy döntöttem, hogy mielőtt elkezdem felélni a tartalékaimat, (mivel kevesebbet kerestem, mint amennyit elszórakoztam Willéssel) inkább befektetem a pénzem. Ekkor találtuk ki, hogy nyitunk egy bárt. Elliot ragaszkodott hozzá, hogy ő is beszáll, sőt, még örült is neki, azt mondta, keres magának majd egy csendes kis zugot, és ír. Próbáltuk megmagyarázni neki, hogy nem írhat, mert mindenkire szükség lesz, de nem nagyon figyelt. Ráhagytuk. Egyik reggel Will váratlanul beállított hozzám. Nem az volt váratlan, hogy jött, mert a mellettem levő utcában lakott, inkább a kész terve lepett meg, amit azután közölt, hogy reggel kilenckor kivett egy sört a hűtőből és kibontotta.

– Van egy kiadó hely a Russel Square-en. – mondta.

– Vedd ki a fülhallgatód. Miféle hely? – kérdeztem.

– Nem hallgatom, ki van kapcsolva – felelte, majd rátért a lényegre – Egy hely. Nem tudom mi lehetett, régóta zárva van. Legalább egy éve. Szerintem valami pub volt. Felhívtam a számot, tízre mehetünk megnézni.

– Elliot?

– Hívtam, odajön, de előtte Ms. Nora Walter befejezi az e havi beszámolóját – röhögött.

A Russel Square első hallásra szimpatikus volt, a metró egyenesen odavitt. Mániákus tömegközlekedők voltunk, ugyan Willnek és nekem volt jogsim, kocsink viszont nem, és különben is, kinek van kedve állni a dugóban, amikor a metró mindenhova elvisz?

Reggel fél tíz után élmény volt metrózni Londonban. Aki dolgozott, az már a munkahelyén volt, aki nem, az nem ült metrón, így a térképet nézegető, millió különböző nyelven

beszélő turisták közt utaztunk, és reméltük, ezek az emberek nemsokára a mi bárunkban költik el a beváltott fontjukat. Elliot a metrókijáratnál várt minket, már a mozgólépcsőről észrevettük. Esetlenül és rossz helyen állt, minden bőröndöt húzó ember nekiment, ide-oda forgolódott, majd megörült, amikor meglátott minket.

– Megírtad Nora legújabb kalandjait? – fogott vele kezét Will.

– Én ebből élek – válaszolt diplomatikusan Elliot, és megigazította a szemüvegét, ami az utolsó turista lökésétől félrebillent a fején.

A helyiség kívülről ugyanúgy nézett ki, mint a város összes többi pubja, azzal a különbséggel, hogy ez nem volt nyitva. Három sikertelen kopogás után egyszerűen benyitottam és beléptünk. Homály volt, a bedeszkázott ablakok rései közt szűrődött csak át a világosság, a bevillanó fénycsíkok jól láthatóvá tették a szálló port. A berendezés szürke ponyvával volt letakarva, mindenem ujnyi vastagon állt a por. A pultban állt egy nő, aki miután észrevett bennünket, odajött, és körbevezetett minket. Nagyon nem kellett körbevezetnie, volt a helység, ahol álltunk, letakart asztalokkal és boxokkal, bárpulttal, és a sarokban egy kis színpadszerű emelvényvel. Két ajtó vezetett tovább, az egyik a konyhába, a másik pedig egy kisebb szobába, ahol nem voltak ablakok.

– Ez mire való? – kérdezte Will, amikor alaposabban körbenéztünk a kis helyiségben.

– Ez afféle VIP szoba – legyintett a nő.

– VIP? – ráncolta a szemöldökét.

– Tudják, akár külön rendezvényekre, akár bármire – felelte azzal a tipikus “mindjárt kiadom a helységet a lúzereknek, szenvedjenek vele ők tovább” mosollyal.

– Az előző tulajnál miként üzemelt? – gondolkozott tovább Will.

– Nem tudom pontosan. Én csak bérbe adom az üzletet, aztán mindenki úgy alakítja, ahogy jónak látja – magyarázta, és kilépett az ajtón. Elliot felemelte az egyik ponyvát, és benézett alá.

– Pókerasztalok. – mondtam azonnal. Will beletúrt a hajába, és látszott rajta, hogy erősen gondolkodik. A nő visszadugta a fejét az ajtón.

– Megmutatom a konyhát – szólt kedvesen. Elliot azonnal visszajött a ponyvát az asztalra, a felszálló port belélegezve rögtön sípolni kezdett.

– Pumpálj – mondtam neki megveregetve a vállát, és a nő után mentem.

Semmi nem szólt az ellen, hogy ne vágjunk bele a bár megnyitásába. A bérleti díj ugyan a vártnál is magasabb volt, viszont egy olyan turistacsalogató környéken, mint a Russel Square nem lehetett eleget kérni. Akárhogy számolgattam fejben, Will és Elliot pénzével együtt, ha semmi bevételünk nincs, ami lehetetlen, akkor is hat hónapig tudjuk fizetni minden gond nélkül. Persze ebből lejön a felújítások ára, meg persze a hely feltöltése, na meg személyzet sem ártana, szóval mindent összevetve a pénzünk három hónapra elég volt, minden gond nélkül, ráadásul a hely hatalmas előnye volt, hogy teljesen berendezett. Egy mélyhűtőn kívül minden üzemelt, annak a javítása meg nem lehet nagy dolog, maximum veszünk egy újat. A nő, miután mindent megmutatott, az egész három helységet, plusz a mosdókat is, magunkra hagyott minket, hogy átbeszélhessük a dolgokat. A bárpulthoz állt, és úgy csinált, mintha nem figyelne, de tudtuk, hogy kíváncsi arra, vajon miről beszélünk, ezért besompolyogtunk a kis helyiségbe, és magunkra csuktuk az ajtót.

– Szerintem ki kell vennünk – közölte azonnal Will.

– Ne kapkodj, ez az első hely, amit megnéztünk – szóltam rá, de látszott rajta, hogy imádja a helyet.

– Heath, gondolkozz! Ez a Russel Square. Csak gondold végig, hogy hány ember megy el itt naponta. Ha azoknak csak a két százaléka bejön, akkor. – magyarázta nekem, de magakadt.

– Akkor? – kérdeztem.

– Akkor nem tudom mi van. Mindig is hülye voltam ezekben a százalékos dolgokban, de biztos, hogy akkor az jó.

– Szerintem nézzünk még meg pár helyet – szólt bele halkán Elliot.
– Ha most elkezdünk nézelődni, kiveszik ezt a helyet – csóválta a fejét Will.
– Dehogyan veszik. Nézz ide – ujjammal végighúztam az egyik ponyvát, mély csíkot hagyva ezzel rajta – Ez a hely legalább egy éve zárva van – mutattam a portól befeketedett ujjamat. – Elliot, te mit mondasz? – fordultam felé, elvégre ha döntést hozunk, azt hárman tesszük.

– Én azt mondom, nézzünk meg mást is. Nem tetszik ez nekem. Ebben a szobában legalább öt pókerasztal van, nincsenek ablakok, és nézd, hangszigetelve van – nézett felfele.

– Ebben van valami – forgolódtam én is.

– Na jó, Elliot író, tele van paranoiával, mindenben sci-fit és krimi lát, de téged nem értelek. Na és, ha pókereszkedtek itt, abba mi a rossz? – kérdezte tőlem Will.

– Nem tudom – dörzsöltem a fejem.

– Értitek, mi van, ha ez olyan, mint volt az a jópofa Tom Hanks film. Amiben megveszik a házat, ami jó árban is van, meg gyönyörű is, aztán egyszer csak elkezd darabokra hullani – mondta Elliot.

– Tudom már, a Pénznyelő! Imádtam az a jelenetét, amikor beszorul a plafonon tátongó lyukba a szőnyeggel – értettem egyet vele, és azonnal beszélgetni kezdtünk a filmről. Will pár percig türelmesen nézett ránk, majd megunt és félbeszakított minket.

– Most ti tényleg valami filmről beszéltek? Kint várják, hogy döntést hozzunk. Mi legyen? Én azt mondom, vágjunk bele – szólt határozottan.

– Máshol is körbe kéne néznünk – vette le Elliot a szemüvegét, és inge aljával törölgetni kezdte.

– Heath, te döntesz – tette fel a kezét Will.

Tetszett a hely, minél előbb szerettem volna megnyitni, de több aggodalom volt bennem, mint az beleférne az egészséges izgalom kategóriába. Soha, egyikünknek sem volt semmi köze a vendéglátáshoz, az éjszakai élethez, csupán annyi, hogy rengeteg pénzt tudunk elverni. Kétségek közt vergődtem, amíg a két barátom arra várt, hogy döntsek mindhármunk pénzéről. Ekkora felelősséget nem vállalhattam, főleg nem úgy, hogy Will pár perce újságolta, hogy gőze sincs a százalékokról. Hogy nyissak vele egy bárt, ha ennek még örül is? Elliot pedig az első deficités zárásunk után megfulladna a pumpájával a kezében. Válaszolnom kellett.

– Én nem tudom – mondtam végül egyszerűen.

– Oké. Akkor aki a rövidebbet húzza – vett elő Will a zsebéből egy gyufásdobozt, kivett belőle két szálat, az egyiknek a felét letörte, és eldobta a szemetet. A kezembe nyomta mindkét szálat, mivel én tartózkodtam, tőlem szándékoztak húzni.

Üzletemberekhez méltó döntéshozatal. Nem szóltam bele, hátratettem a kezeimet, megcserélgettem párszor a gyufákat, majd a látszólag két egyforma szálat feléjük tartottam.

– Csak nyugodtan – invitálta Will Elliotot maga elé, aki hozzám lépett, és bal kezemből kihúzta a szálat. Szorosan a markában tartotta, egy pillantást sem vetve rá. Will ekkor kivette a jobb kezemből a gyufaszálat, majd Elliotra nézett, aki hozzámérte a sajátját Willéhez. Ő húzta a rövidebbet.

Will a győztesek nyugodt mosolyával dőlt a falnak.

– Hát akkor vegyük ki – dobtam el a kezemben maradt gyufát, és kiléptünk az ajtón.

A pultban álló nő nem kis örömmel fogadta a döntésünket. Elmagyarázta, hogy legkevesebb egy hét múlva vehetjük át a kulcsot, addig intézi a papírmunkát. Mondtuk, hogy persze, addig nekünk is sok dolgunk van, rengeteg intéznivalónk, meg papírmunkánk is, de tulajdonképpen fogalmunk sem volt, hogy mibe vágunk bele.

– Megkérdezhetem, hogy mikor volt utoljára kiadva ez a hely? – érdeklődtem.

– Tizenhárom hónapja zárt be – felelte.

– És miért?

A nő egy percig hezitált, majd mosolyogva válaszolt.

– Ha jól tudom a tulajnak hosszabb időre el kellett utaznia.

3.

Hogy miért nem jutott eszembe semmi gyanús, hogy miért az volt a legnagyobb problémám, hogy van egy kialakított hangszigetelt pókerszoba egy félreeső zugban, azt nem tudom. Egyikünk sem furcsállotta, hogy a turistáktól hemzsegő Russel Squaren tizenhárom hónapig senki nem vette ki a helységet, pedig a történet itt borul először. Tele energiával és lelkesedéssel vártuk, hogy teljen az egy hét, és kezünkbe tudhassuk a kulcsokat. Will rendezte az ügyeit, felmondott a cégnél, ahonnan már két hete kirúgták, de neki nem szóltak, így a felmondása valójában meg nem történt volt, de büszkeségből rendezett egy jó kis cirkuszt, és otthagya a helyet. Elliot a várakozást hasznosabban töltötte, tovább csiszolgatta a regényét, aminek a tisztességes címe „Zorkholuum világa” volt, de Willel mi magunk közt csak a hétéves regényként emlegettük. Elliot képes volt napokra eltűnni, bezárkózott a lakásába, és teljes mértékben átadta magát a maga kreálta fantasy világnak, ami nemcsak egy gigantikus történet volt, hanem egy konkrét világ megteremtése, népekkel, térképpel, mindennel. Szerinte a műve egyedülálló volt, és zseniálisan precíz, amiért hamarosan harapni, sőt versengeni fognak a kiadók, nekünk viszont csak egy hatalmas történetkálvária volt, fura lényekkel és gyermekrajzokkal. Biztos mi voltunk túl laikusak a témában, élveztük Elliot történeteit, de nem tudtuk lenyűgözőbbnek vagy unalmasabbnak titulálni a millió másik fantasy regényhez képest. Ha valami lenyűgözött ezzel kapcsolatban, az Elliot rendíthetetlen kedve és kitartása volt. Zorkholuumról bővebbet nem tudok mondani, hét év után se tudtam meg, hogy mi a franc az egyáltalán.

A várakozást tehát ki így, ki úgy töltötte, én speciel a hét végére átrepültem Glasgowba a nagyanyámhoz, aki annyira panaszkodott, hogy hónapok óta nem látott. Úgy gondoltam, ha beindul a bár, akkor biztosan hónapokig nem is fog, így fogtam magam, és elmentem hozzá. Úgyis untam várni, és tudtam, hogy abban is van pozitívum, hogy egy hétvégét vele töltök, mert amíg meghallgatom, addig hülyére kajálom magam, esténként pedig besörözök a környékbeliekkel. Időtöltésnek nem rossz.

A hétvége után, ami valóban csak azzal telt, hogy kajáltam, és söröztem a helybéliekkel, kipihenten és feltöltődve érkeztem meg a reptérre, hogy visszautazzak Londonba. Este nyolc órára volt írva a gépem indulása, bőven előbb érkeztem, ezért ledobtam a csomagomat, leültem egy padra és nézelődtem. A reptér furcsa hely, emberek vagy jönnek, vagy mennek, mindenki vagy ráér még, vagy már rohan. A végletek helye. Ilyen, és ehhez hasonló világmegváltó filozófiai gondolatok repkedtek a fejemben, amikor egyszer csak észrevettem őt. Pont velem szemben állt, és a fejem fölött lógó táblát nézte, ami a gépek indulását jelezte. Soha nem voltam egy „nem térek magamhoz a látványtól” típusú ember, de abban a pillanatban kővé merevedtem. Nem tudtam levenni a szemem róla, életemben nem láttam még gyönyörűbbet. Soha nem tudnám elfelejteni azt a pillanatot. Valami ilyesmit akarnak kifejezni azokban a gyenge romantikus filmekben, de egészen addig a pillanatig nem értettem, hogy miért telik el a filmből három hosszú perc azzal, hogy nézik egymást, amíg a saját bőrömön nem tapasztaltam. Állt előttem, én pedig csak néztem. Nem volt feltűnő ruhában, nem volt ékszerekkel teleakasztva, sötétszőke haja szimplán lógott a vállára, mégis olyan látványt nyújtott, amit más nő kikelve, kiöltözve, három órás készülődés után sem tudna elérni. Ő volt a legszebb a világon, aki egyik kezében a jegyét fogva, a másikban pedig egy kisüveges szénsavmentes ásványvizet tartva nézte a táblát. Tudtam, hogy nem én vagyok hülye, a környék összes férfiája, akár szólóban utazott, akár családdal volt, őt nézte. Próbáltam elkapni a tekintetét, de se rólam, sem pedig a sorstársaimról nem vett tudomást, egyszerűen felemelte a maga mellé lerakott táskáját, a vállára dobta, és elment. Néztem utána, talán még előre is

hajoltam, hogy jobban lássam. Így történt, hogy első látásra, amit melleleg világ életemben egy nagy baromságnak tartottam, beleestem. Utána mentem volna, tök mindegy, hogy milyen hülye indokkal, de úgy éreztem meg kell tennem, viszont a gépet nem késhettem le. Nem volt választásom, felálltam, és ránéztem a táblára, hogy melyik kapunál kell beszállnom. Összeráncolt szemöldökkel meredtem a monitorra, ami azt mutatta, hogy törölték a járatomat. Odarohantam az információhoz, ahol egy idegtépően kedves nő ült, aki körülbelül úgy magyarázta el nekem, hogy mi a probléma, mintha csak egy másik bolygóról jöttem volna. Még akkor sem hervadt le a gyógymosoly az arcáról, amikor nem túl kedvesen megkérdeztem, hogy most mi a fenét csináljak. Meg akart nyugtatni, de a hangszínétől csak idegesebb lettem. Kiderült, hogy műszaki hiba van valami radarközpontban, és reggelre megjavítják, viszont a további összes járatot törölniük kellett. A hír hallatán már ráérősre vettem a figurát. De azért aludnom csak kellett. Az idegesítő nő ebben is a segítségemre volt, miután háromszázszor elnézést kért a maga és a reptér nevében a kellemetlenségekért, közölte, hogy a társaság holnap reggelig biztosít nekem szállást az egyik szállodában, és még kárpótlást is fizetnek. Óriási, gondoltam, és beültem egy taxiba, majd a megadott szállodacímre vitettem magam. Amikor a hotelben elmagyaráztam, hogy ki vagyok, és mit keresek ott tulajdonképpen, úgy éreztem, hogy a reptéri idegesítő nő egy rokona áll a recepción, ugyanis ugyanolyan idegtépően bájos stílusban kért ő is ezerszer elnézést a kellemetlenségekért. Na jó, ha valaki, akkor ő tényleg nem tehetett semmiről, és már untam ismételtetni, hogy semmi probléma. Mindenesetre megkaptam a kulcsom, és felmentem a szobámba, ami az első emeleten volt, hogy lepakoljam a holmimat. Időközben eszembe jutott, hogy nincs is holmim, mert a reptéren már leadtam a bőröndömet, amit gondolom feltettek a repülőre. Éjfél felé járt, amikor negyedszerre kapcsolgattam végig a létező összes tévécsatornát, a mini bárból pedig mindent elfogyasztottam, amit találtam. Úgyis a reptér fizette a szobámat, ennyit megérdemeltem, amiért még egy éjszakát Glasgowban kellett töltenem. Bezártam a szobám, és lementem a bárba, hátha ott gyorsabban telik az idő. Négyen ültek az egész bárban, négy férfi, különböző asztaloknál, a halvány sárgán világító kislámpák fényében. Csendben iszogattak, afféle csoportos öngyilkosságnak nézett ki az egész hely. Leültem a bejárattal szemben egy bárszékre, és kértem egy sört. Lehangelő volt a hely, már csak egy rekedt hangú zongorista hiányzott a látványhoz, akinél éjfél után már lehet külön számot kérni. Iszogattam a söromet, amikor egyik pillanatról a másikra besétált ő. Nem hittem volna, hogy látom még az életben, vagy ha igen, reméltem sokkal csúnyább lesz, hogy esetleg teljesen rosszul láttam, hogy a fény úgy tört meg rajta, hogy szebbnek tűnt, de nem. Ugyanabban a ruhában volt, mint este a reptéren, egy világos farmerben és egy fehér ingben, ugyanolyan gyönyörű volt, mint abban a pár percben amíg láttam, és ugyanúgy nem vett rólam tudomást. Leült a bárpulthoz, két székre tőlem. Rendelt egy bacardit kólával, és lassan kortyolgatta. Kivett a dobozából egy szál cigarettát, forgatta az ujjai közt, majd kicsit előre hajolva nézett be a bárpultba, de a kiszolgáló nem volt sehol. Ekkor finoman oldalra fordította a fejét, pontosan felém, és kérdően nézett rám. Ez volt az a pillanat, amikor még meg lehetett volna menteni tőle. Ha akkor egy meteor rám zuhan, vagy elesek és betöröm a fejem, esetleg feláll, és ugyanúgy kimegy az ajtón, ahogy bejött. Nem szabadott volna tüzet adnom neki. De adtam. Nem akartam tolakodónak tűnni, nem álltam fel, hanem elővettem a zsebemből az öngyújtómat, leraktam a pultra, majd lendülettel odacsúsztattam neki. Felvette, meggyújtotta a cigijét, és visszalökte a gyújtót.

– Köszönöm – szólt halkán.

– Nagyon szívesen – feleltem. Újra a pohárra nézett, amit a keze közt fogott. Én is a söroremre meredtem, mivel ezzel egyértelmű jelét adta annak, hogy csupán tüzet szeretett volna.

Legalább negyed óráig ültünk így, két székkal közöttünk, amikor úgy döntöttem, megkockáztatok egy kísérletet. Belemarkoltam a kis üveg mogyoróba, ami a pultra volt

kirakva, és enni kezdtem. A néma csendben éles hangot váltott ki ez a folyamat.

Összeráncolt szemöldökkel nézett rám.

– Mogyorót? – kérdeztem a mogyorósüveget kissé felé fordítva.

– Kösz – bólintott.

Még mindig nem akartam felállni, ezért felé löttem a pulton. Reflexszerűen elkapta az üveget, majd újra rám nézett és elmosolyodott. Gyilkos mosoly volt, olyan ami ellen nem lehetett védekezni. További negyed óra telt el, szótlánul, egy székkal közöttünk. Már csak egy szék volt, mert cselesen kimentem a mosdóba, és visszafele eggyel közelebb ültem hozzá. Még nem akartam közvetlenül mellé, ez így volt jó, úgy tűnt, nem vette észre enyhe tolakodásom. Meggyújtottam egy cigit, majd felé tartottam a dobozt az öngyújtóval együtt. Elfogadta.

– Törölték a járatod? – kérdeztem végül, mert untam a szótlanságot. Közben ő is, és én is rendeltem még egy kört. Csodálkozva nézett rám. – Láttalak a reptéren – tettem hozzá gyorsan.

– Igen – bólintott.

– Az enyémet is – mondtam. Ujjaimmal doboltam a bárpulton, majd hirtelen felé nyújtottam a kezem.

– Heath Rogers.

Finoman megrázta a kezem.

– Bee – mondta halkán.

– Bee – ismételttem mosolyogva.

Hogy miért hívnak valakit Bee-nek? Eszembe se jutott ezen gondolkozni. Ahogy ott ült mellettem, ahogy rám nézett, ahogy elmosolyodott. Az egyetlen gondolat, ami eljutott az agyamig, hogy egy nagyobb pénztámogatást érdemel a reptér ezekért a percekért.

Egy órája ittunk és beszélgettünk, vagyis én beszéltem. Be sem állt a szám. Nem voltam valami mesélős kedvemben, de ha én nem beszéltem, akkor csönd volt. Bee mosolyogva hallgatott, én meg csak beszéltem minden hülyeséget, össze-vissza. Az egyetlen, amire hajlandó volt válaszolni, az annyi volt, hogy ő is a londoni géppel ment volna. Az összes többi kérdésem elől kitért, méghozzá olyan ügyesen, hogy észre sem vettem, ő rólam szinte mindent tudott már, én róla semmit. A kitérés legokosabb módszerét választotta, minden kérdésre kérdéssel válaszolt.

Éjjel négy órakor léptünk ki a hotel bárjából, ahol a maradék négy férfi csalódottan nézett utánunk, és tovább ittak. Megnyomtam a gombot, mire a liftajtó azonnal kinyílt.

Beszálltunk.

– Melyik emelet? – kérdeztem, miközben megnyomtam az elsőt, ahol én laktam. Rám nézett, és halál egyszerűen, mindenféle feszengés nélkül kérdezett vissza.

– Nem alhatnék nálad?

Mit tesz az ember, ha a világ leggyönyörűbb nője ezt kérdezi tőle, pár órás ismeretség után? Mindenre gondol, csak a kérdés mértjére nem.

– Persze – mondtam zavartan, és éreztem, hogy a hangom elárulja, nem tudok mit kezdeni a helyzettel.

– Köszönöm – mosolygott halványan.

Bezárult a liftajtó. Idegesen néztem felfele, ujjaimmal doboltam a liftajtón, egészen addig, amíg ki nem nyílt. Bee nyugodtan állt mellettem. Ez volt az a pillanat, amikor rajtam már egy meteor sem segített volna.

4.

Kinyitottam a szemem, és álmosan néztem magam mellé. Felültem az ágyban. Egyedül voltam, Bee-nek nyoma sem volt. Se egy üzenetet, se egy darab cetlit, semmit nem hagyott maga után. Csak engem, millió kérdéssel a fejemben. Lezuhanyoztam, felöltöztem, és sietve elhagytam a szobám, reméltem a reptéren még találkozom vele.

Vagy a repülőn, elvégre ő is a londoni járaton utazott volna. Lerohantam a bárba, ahol a négy férfi ugyanúgy ivott, mint éjjel. Rajtuk kívül csak egy új pultos tartózkodott a pultban. A recepción kijelentkeztem, majd félve megkérdeztem a nőtől.

– Nem hagytak nekem üzenetet? Tizennégyes szoba.

Ránézett a polcra, amin üresen tátongott a szobám fakkja.

– Nem uram. Elnézést a kellemetlenségekért, további jó utat – mosolygott.

– Köszönöm – mosolyogtam vissza erőltetetten, és elhagytam a hotelt.

A reptérre kiérve egyenesen a monitorhoz siettem, ami nem mutatott kedvező adatokat számomra. Három londoni gép már elment, másik kettő pedig az enyémmel egy időben indult. Kevés esélyt láttam arra, hogy Bee pont az én gépemmel utazzon, ezért megálltam egy olyan ponton, ahol viszonylag nagy kilátás tárult a zsúfolt reptérre, és a fejemet kapkodva lestem, hátha meglátom. Az épületben hatalmas káosz volt, rengeteg ember volt mindenfele, azok is ott voltak, akik tegnap este utaztak volna, és azok is, akik aznap reggel és délelőtt. Az utolsó figyelmeztetésig vártam, aztán feladtam a harcot a tömeggel, és abbahagytam Bee keresését. Beszálltam a gépbe, és volt egy olyan érzésem, hogy rajta lesz. Nem volt. Minden utast jól szemügyre vettem, nem volt köztük. Amikor a stewardess bezárta az ajtót, minden reményem elszállt, becsatoltam az övem, és elaludtam.

5.

Miután kifizettük az előleget, és aláírtunk minden papírt, mindhárman megkaptuk a kulcsunkat. A nő azonnal eltűnt, ott hagyott minket a bárban, mi pedig nem győztük feldolgozni, hogy van egy saját bárunk. Még semmi nem volt benne, ezért máshol vettünk három sört, de ott ittuk meg, és ez volt a lényeg.

– Ki kell festetni – nézett körbe Will.

– Srácok, ha leszeditek ezeket a ponyvákat, akkor én nem leszek itt, mert rohamom lesz a portól – magyarázta Elliot.

– Heath, arra gondoltunk Eliottal, hogy ha kibontatnánk azt a falat, ami a kis helységbe vezet, akkor ott is lehetnének asztalok, nagyobb lenne a hely – szólt rám. Feleszméltem a bambulásból.

– Tessék? – kérdeztem.

– Mi van veled? Az a hogyishívják teljesen elvette az eszed.

– Bee.

– Tökmindegy. Lépj túl rajta. Egyéjszakás kaland. Nem az első, nem is az utolsó. Mit szólsz a falhoz?

– Milyen falhoz? – döntöttem hátra a fejem az ajtónak.

– Ahhoz a falhoz – bökött felé a sörösüvegével. – Bontassuk le.

– Bontassuk. Kik bontanak falat? – kérdeztem.

– Kőművesek – szólt bele Elliot, és az arca elé kötött egy kendőt, hogy ne lélegezze be a vastag port. Ez volt az egyik ok. A másik meg, hogy szerintem tetszett neki ez a bankrabló style.

– Kőművesek. Ez az – csettintett Will.

– Összegezzük akkor. Kellenek festők, kőművesek, tárgyalnunk kell az italszállítókkal, kell személyzet – soroltam.

– Igen, eddig egyenlőre ennyi – bólintott Will, és beleivott a sörébe.

– Szerintem nem is kéne kibontani az egész falat, elég lenne egy boltív. Akkor van is külön helység, meg nincs is. Legalábbis nincs elzárva. Rakhatnánk oda valamit – töprengtem.

– Mire gondolsz? – fordult felém Elliot.

– Hát, ha kivesszük a pókerasztalokat, akkor úgy tippelem, két biliárdasztal simán elférne – mondtam.

– Ez jó. Boltív kell oda. De ahhoz is kell kőműves – gondolkozott.

– Nekem van festő ismerősöm. Alkalmazhatnánk – mondta hirtelen Elliot.

- Mivel dolgozik? – kérdeztem.
- Olajfestéssel – vágta rá.
- Mi? – néztünk rá Will-el egyszerre.
- Általában tájképeket fest, szerintem hangulatos lenne, ha mondjuk ide raknánk az ajtó mellé – mutatott a bejárati ajtó mellé.
- Aha, téged meg az írógépeddel oda az ajtó másik oldalához, és amíg te róla írsz, ő festhet téged. Elliot, falfestőkről beszélünk! – förmedt rá Will.
- Ja, olyat nem ismerek – kedvtelenedett el újra Elliot.
- Na látod. Heath, térj már magadhoz, mert ha te arról a nőről ábrándozol, Elliot pedig amúgy is használhatatlan, akkor egyedül maradok.
- Nincs velem semmi. Keressünk festőket – álltam fel hirtelen, és látszólag tényleg jól voltam.

Látszólag. Azelőtt soha nem történt velem hasonló. Még csak három napja ismertem meg Bee-t, túl közeli volt ez az időpont ahhoz, hogy elfelejtsem. Ha mentem az utcán, minden fehér inges, világos színű farmert viselő nő láttán reméltem, ő az. Ez már csak azért is hülyeség volt, mert három nap alatt valószínű, hogy átöltözött. Dühített és bántott a dolog. Egyrészt ott volt Bee, aki gyönyörű, kedves, és ha elmosolyodik, akkor végem van, másrészt ott volt Bee, aki fogalmam sincs milyen nő, mert pár órás ismeretség után összejött velem, és reggel simán lelépett anélkül, hogy annyit mondott, vagy írt volna, hogy hello. Ez még csak egy halvány jele volt, de azt hiszem először kóstoltam bele abba az érzésbe, aminél fájdalmasabbat még nem éreztem, gyűlöltem és imádtam rá gondolni.

6.

Elliot az egyik letakarított asztalnál ült abban a pózban, amit már jól ismertünk. Az asztalon hevert a gondosan elhelyezett elektromos írógépe, ami az élete volt. A mindene. Esetlenül görnyedt fölé, szemüvege mögött gondterhelt tekintettel meredt a lapokra. Írógépe mellett és mögött papírok meg telefirkált fecnik heverték szanaszét. Na igen, a laikus azt mondja szanaszét, de tulajdonképpen ezek a lapok és fecnik pont úgy voltak szétrakva, hogy neki megfeleljen, hogy bárhova nézzen segítségért vagy kiigazodásért, szeme azonnal megtalálja az arra alkalmas jegyzetet. Ez a folyamat, amíg kialakítja magának az idilli környezetet, mindig több időt vett igénybe, mint amennyit egyáltalán írt, de művészember, nehéz megérteni a világát. Látszólag nagyon dolgozott, szemöldöke szünet nélkül össze volt ráncolva, mély gerezdeket ásva ezzel a homlokán. Szája elé kendőt kötött, hogy ne kapjon rohamot a portól, ami sűrűn borította a helységet.

Megragadtam az egyik ablakhoz szögelt deszkát, és lerántottam. Elmondhatatlan érzés, amikor az ember új dologba vág bele. Ilyenkor még van ambíció, kedv, kitartás és mérhetetlen vállalkozási kedv. Mi is így vágtunk neki, tudtuk, hogy meg akarjuk csinálni, és minden erőnkkel azon voltunk, hogy a lehető legtöbbet hozzuk ki a helyből. A pénz úgy folyt ki a kezünk közül, hogy észre sem vettük. Minden nap végén mérlegeltük, hogy mennyit és mire költöttünk, és minden nap végén megállapítottuk, hogy sokat, de olyan dolgokra, ami nélkül nem lehet továbblépni.

Will a másik ablaknál állt, és tépte le a deszkákat. Muszáj volt leszedni, mert a festők másnapra mondták, hogy elkezdik a munkát, és ilyen homályban képtelenség dolgozniuk. Miután leszedtem a saját részemről az összest, Will mellé léptem, hogy segítek neki. Elliot abszolút használhatatlan volt, egyrészt az asztmája miatt, mert mindentől sípolni kezdett, másrészt pedig művész volt, és erre sok mindent rá lehetett fogni. Például, hogy az Istenért nem mozdulna meg, és rakna arrébb valamit, mert máshol jár az agya. Köztünk volt, de annyira mégsem. Ezzel nem volt semmi gond, túl régóta ismertük ahhoz, hogy ilyeneket észrevegyünk. Megszoktuk. Will viszont Elliot ellenkezője volt, mindenhol segített, ahol csak tudott, mindenbe benne volt, amibe benne kellett lennie. Will igazi barát volt, olyan, akire az életemet bíznam bármikor. Egy két dolgot azért megtanultam már életemben, köztük volt az egyik legbölcsebb is, ami valahogy így hangzott: Nem az a

barát, aki felajánlja a segítségét, hanem az, aki szó nélkül teszi meg. Ezt valami könyvben olvastam, és nem is hülyeség, ránk mindenesetre igaz volt. Willel egyetlen problémám volt, ami nem is igazán probléma, inkább csak idegesítő tulajdonság, de az ember mindent meg tud szokni. Ez volt az a dolog, amivel időközönként ki tudott kergetni a világból. Amióta megismertem, ami azért már elég régen volt, fülhallgató volt a fülében. Mindig, minden helyzetben. Legtöbbször zenét hallgatott, de amikor nem, akkor sem vette ki a fülhallgatóját. Hihetetlen apróság, de borzasztóan zavaró. Mi megszoktuk, bár legtöbbször még mindig szoltunk érte, legalább annyit, hogy vegye ki, mire ő úgyis vagy azt felelte, hogy ki van kapcsolva, vagy hogy hallja, amit mondunk. Ráhagytuk, de nem volt még olyan ember, akit ne hozott volna ezzel zavarba. Hiszen akárki beszélt hozzá, először hangosan beszélt neki, majd amikor Will rendesen válaszolt, akkor mindenki teljesen összezavarodott. Fogalmam sincs, hogy ez miért van, de Willhez hozzá tartozott a fülhallgatója. Azt hiszem még akkor sem veszi ki, amikor alszik.

– Beszéltem a festőkkel, holnap reggel kilencre jönnek – szolt Will, amikor végeztünk a deszkák leszedésével.

– Jó – bontottam ki egy üveg sört. Mivel az egész napot a bárban töltöttük, bevásároltunk magunknak, és feltöltöttük a kisebb hűtőt sörrel meg némi kajával.

– Az italszállítókkal is leszerződtem tegnap, ők nyitás előtt két nappal hozzák az árut – magyarázta.

– Honnan szedjük személyzetet? – gondolkoztam.

– Adjunk fel hirdetést – szolt bele Elliot.

– Jó ötlet. A kőművesek is jönnek a héten kibombázni a falat – jutott eszébe Willnek, aki teljes mértékben magáénak érezte a hely felújítás részét, teljesen önállóan keresett festőket és kőműveseket.

Az már más kérdés, hogy rögtön az elsőt felvette dolgozni, annyiért, amennyit azok mondtak. Nem volt viszonyítási alapunk, fogalmunk sem volt, hogy átlagban vajon mennyiért dolgozhatnak, így nincs kizárva, hogy azonnal észrevették Will hozzá nem értését, és teljes mértékben lehúztak minket.

Mindegy, a legjobbakkal is előfordul, így viszont mindenki belevetette magát a munkába. Úgy döntöttem, az interneten adok fel hirdetést, miszerint egy darab szakácsot és két darab pincért keresek. Ez egyszerű megoldásnak bizonyult, kényelmesen, a gép előtt ülve intéztem el az egészet. Este megírtam, feltettem a neten egy álláshirdető honlapra, azt hiszem három másodperc múlva levették a számlámról érte a pénzt, merthogy ingyen senki nem hirdethet, úgyhogy megoldottam a személyzet kérdést, legalábbis azt a részét, ami a keresésére vonatkozott. Belevetettük magunkat a munkába, ment minden a maga útján, de azért egy-egy nyugodt pillanatomban eszembe jutott ő. Hogy is felejthetném el? Ha egy magamfajta átlagos pasi találkozik egy olyan elérhetetlen nővel, mint ő, akkor a találkozás utáni időszak nagyon fáj valakinek. Természetesen én voltam az, akinek fáj, nem hittem abban, hogy Bee emlékszik még rám. Miért is emlékezne? Ki tudja azután, vagy azelőtt milyen élete volt? Addig, amíg az én életemben ő egy meghatározó rész lett, fogalmazhatnék úgy, hogy a legemlékezetesebb emlékem, amit valaha szereztem, valahol holtversenyben az Arsenal döntővel (ami azért nem volt egyszerű), addig én az övében csak egy állomás vagyok. Állomás? Tényleg úgy gondolnám, hogy egy ilyen nőnek én állomás vagyok? Nevetséges. Talán az állomáson egy darab kavics, ami csak addig ér valamit, amíg az ember unalmában rugdossa maga előtt, aztán rúg bele egy utolsót, amitől a kavics letér az útról, félregurul, és ott marad. Minden megy tovább, az ember talál egy újabb kavicsot, hiszen a célnak megfelel, a régi kavicsra meg már ki emlékszik? Időtöltés. Ez lehet a legjobb szó arra, amit Bee-nek jelentettem aznap éjjel. Sokszor eszembe jut az az éjszaka. Pont olyan volt, amitől az idős, kissé régimódi emberek frászt kapnak akkor is, ha csak tévében látják. Amikor kiszálltunk a liftből, és a folyosón sétáltunk a szobáig, egy szó nélkül, csendben, az agyam folyton kattogott, nem tudtam mire gondolni, és mégis mindenre gondoltam egyszerre. Benyitottam a szobába,

előreengedtem, és még mielőtt megkérdezhettem volna, hogy kér-e valamit inni a totálisan üres mini báról, előttem állt, és a nyakam köré fonta a karjait. Azt is elfelejtettem, hogy van mini bár a szobámban. Vajon az olyan átlagos, semmi különös ember, mint például én, miért nem tudja elfogadni, hogy piszok mázlija volt aznap éjjel? Miért gondolja tovább, miért hiteti el saját magával, hogy több volt, mint ami?

Másnap reggel fél kilenckor utaztam a metrón, agyonnyomtak az emberek. Kiverekedtem magam a Russel Square-i megállónál, és siettem nyitni. Lekéstem róla, Will már bent volt. – Szia – köszöntem. Nem reagált, ült egy asztalon, és teljesen belemerült valami papírokba. Odasétáltam mellé, és megveregettem a vállát, mire döbbenően rám nézett. Nem vette ki a füléből azt a szart, csak lehalkította.

– Mikor jöttél? – kérdeztem.

– Régen. Itt vannak az italok, amiket megrendeltem – dugta elém a papírokat. Szinte minden be volt rajta jelölve. Nem tudtam, hogy célszerű-e ennyi fajta és ilyen mennyiségben rendelni azonnal, de gondoltuk csak elfogy egyszer, a szavatossági idő meg évek múlva jár le.

– Rendben. Feladtam a hirdetést, nem tudom, hogy mikor kezdenek el jelentkezni a pincérek meg a szakácsok. De ráérünk várni, nyitásra kellene – legyintettem.

Pár perc múlva Elliot biciklijére állt meg az ajtó előtt. Gondosan hátra volt kötözve az írógépe a csomagtartó részhez. Leszállt róla, majd az ablakból láttuk, ahogy fúj a spray-éből. Miután újra kapott levegőt, leszedte az írógépét, hóna alá csapta a barna bőrtáskáját, amitől a víz levert minket, annyira ronda volt, és bejött. Nem mutatott túlzott lelkesedést, leült egy asztalhoz, és óránként három betűt ütött az írógépen. Ez volt a pesszimista időszak nála, évente kijött, akkor hagyni kellett, had főjön magában. Elliot egyébként rendíthetetlen volt, vakon hitt a könyvében, de időnként előjött nála egyfajta kétségbeesett depresszió, eltartott pár napig, aztán feltöltődött, és újra belevetette magát a fantasy művébe.

Tíz előtt néhány perccel a festők nekiálltak a munkának, addig végignéztük, ahogy megreggeliznek. Nem tudom Will honnan szedte őket, de nem tűntek igazi festőknek, inkább csak összemaszatolták a falakat. Nem szóltam bele, gondoltam nem értek hozzá, lehet más lesz az összhatás.

– Segíthetek? – fordultam az ajtóban álldogáló emberhez.

– Igen, a szakácsállásra jelentkeznek – mondta.

A hirdetés dolog könnyen ment. A választás már melegebb volt. Az első szakácsot két perc múlva küldtük el, hogy próbáljon máshol szerencsét, ugyanis nem tudott főzni, de gondolta megpróbálja, hátha kap állást. Ezzel még nem is lett volna nagy probléma, mert előbb utóbb észrevettük volna, addig meg elvan, de ezt ő maga közölte, ezért átirányítottuk a Mcdonalds-ba. Oda tényleg nem kell sok tehetség. Miután elküldtük, özönlenni kezdtek az emberek. Soha nem gondoltam volna, hogy ennyi munkanélküli pincér és szakács van. Nem, ez így ebben a formában nem igaz, inkább soha nem gondoltam volna, hogy ennyi munkanélküli ember van, akik szívesen adják ki magukat pincérnek és szakácsnak, a biztos állás reményében. Hogy ki tudjuk szűrni az álpincéreket, Elliot azt javasolta, vitessünk velük tényezőket meg tálcát. Jó ötletnek tűnt, egészen addig, amíg a harmadik vadonatúj étkezészetet dobta el egy srác. Akkor vezettük be azt, hogy ki is kell fizetni, ha valaki eltör valamit. Így már jobban működött, kis idő múlva minden pénzünk megvolt az étkezészetekre, viszont nem volt egy ép darab sem, így nem tudtuk tesztelni a pincéreket.

7.

Majdnem két teljes napig válogattuk a háromfős személyzetet, olyan arcokat ismertünk meg, hogy úgy éreztem, már ezért megérte belevágni. Rengetegen akarták az állást, mi meg már egész jól belejöttünk a „köszönjük, de az állást betöltötték” dumába, ha az ember alaptól nem tűnt megfelelőnek. Will hamar kiismerte a jóképű tulaj szerep erényeit, ezt

maximálisan ki is használta, szédítette a gyönyörűbbnél gyönyörűbb pincérnőket, akik az állásra pályáztak. Való igaz, normál körülmények között beleegyeztem volna, hogy valami észbontó nő álljon a pultban, de egyszerűen nem tudtam kiverni Bee-t a fejemből, akárki állt előttem, nem tudtam rá figyelni, folyton csak rá gondoltam. Will legnagyobb szívfájdalmára nem egyeztem bele, hogy a dögös Clarice-t vegyük fel, és mivel ő húzta a rövidebbet, kénytelen volt beletörödni. Nyitás előtt voltunk, semmi szükség nem volt rá, hogy összejöjjenek, és mire vendégképpé tesszük a helyet, addigra ki kelljen rúgni, mert Willt már nem érdekli. Amikor ezt a folyamatot lejátszottam a fejemben, eldöntöttem, férfi személyzet kell. A festők hét körül leléptek, azt mondták másnap teljesen befejezik a munkát. Már zártunk volna, amikor szó szerint berontott egy kínai fickó.

– Segíthetünk? – kérdezte Will egy rongyot dobva a vállára.

– Én lenni szakács – motyogta a kis termetű srác magas, vékony hangon. Összeráncolt szemöldökkel néztem Willre.

Egy próbát megér, gondoltuk, úgysem találkoztunk normális emberekkel az utóbbi napokban, a kis szakács már csak hab a tortán. Miután megnéztük a papírjait, és örömmel fedeztük fel, hogy neki vannak papírjai arról, hogy tud főzni, úgy éreztük, megnézzük, milyen a srác gyakorlatban. A hűtőben volt egy kétes eredetű darab hús, meg zöldségfélék, így egy sima steaket csináltattunk vele. Meg kell hagyni, a kis szakácsnak arany keze volt, olyan gyorsan szeletelt, hogy az ember szeme szinte összeakadt, amikor nézte. Remek ételt készített, bár megkóstolni nem volt merszünk, a húsról ugyanis nem tudtuk, hogy hogy került a hűtőbe. Felvettük szakácsnak. Egy gonddal kevesebb. Kitöltettük vele a papírokat, majd kérdőn néztem a nevére, mert legalább hét volt neki.

– Hogy szólíthatunk? – kérdeztem.

– Ji – vágta rá mosolyogva.

– Ji? – néztem le újra az egy egész sort elfoglaló névre.

– Igen, Ji – bólogatott idióta vigyorral a fején.

– Oké Ji – tettem fel a kezem.

Pincért nehezebb volt találni. Azt, hogy Ji mit fog gányolni a konyhában, azt lényegében senki nem fogja látni, de egy kétbalkezes pincér már jobban felkelti az emberek figyelmét, mert azért az mégis szem előtt van. Egyre többen jöttek pincérnek, egy srác már szinte megfelelő lett volna, de amikor megkérdeztük, hogy szeretne-e hozzáfűzni bármit a dolgokhoz, akkor bevallotta, hogy néha lop. Mindhárman összenéztünk, és bár abban egyetértettünk, hogy szép dolog az őszinteség, mégis elküldtük. Megérkezett a két kőműves, és még mindig nem volt pincérünk.

– Tulajdonképpen ezt a falat szeretnénk egy kicsit kibontatni, mondjuk lehetne itt egy boltív – magyaráztam a falra mutatva, ami a külön helységet választotta el a rendes helységtől.

– Vagyis ne legyen ajtó? – kérdezte tőlem az egyikük, kék kantárját húzogatva.

– Igen. Az ajtó nem kell, és lehetne nagyobb a boltív. Mondjuk akkora, hogy be lehessen vinni egy biliárdasztalt.

A kőművesek tanácskoztak maguk közt, ami amolyan motyogásféle volt, és amiből semmit nem értettem. Az egyikük odalépett a falhoz és megkopogtatta, mire a másik bólintott egyet.

– Mi az? – kérdeztem.

– Ez gipszkarton – mondta az egyik.

– Vagyis? – néztem teljesen hülyén. Soha nem értettem ezekhez a dolgokhoz, nekem a gipszkarton nem mondott sokat. Kinek mond?

– Ezt valaki idecsináltatta, az eredeti tervrajzban nem szerepelhetett. Később húzták fel ide – magyarázta.

– Az lehetséges. Ez probléma?

Gyanúsán összenéztek, majd az egyikük, amelyik megkopogtatta a falat, újra felém szólt.

– Így kicsit más a helyzet. Rendes falra számítottunk.

– Mennyire más a helyzet? – kérdeztem.

– A duplájába kerül kibontani és boltívet készíteni.

Hogy miért éreztem úgy, hogy át akar verni a két kőműves? Talán azért, mert abban a pillanatban át akart verni a két kőműves. Sóhajtottam egy nagyot.

– A duplájába?

– Igen, de rövidebb idő alatt megvan – szólt bele a másik.

– Rendben, csinálják meg – hagytam rájuk. Szerettünk volna minél előbb nyitni, nem tudtam honnan szerezhethétek másik kőművest.

Bevallom, nem értek a falakhoz, de az, hogy a gipszkartonból készült fal lebontása drágább, mint a rendes téglából vagy valami másból készülté, enyhén szólva röhejes volt. A két kőműves azonnal tudta, hogy át lehet minket verni, és át is vertek. Ilyen az élet. Viszont valóban gyorsak voltak, vállalták, hogy egy éjszaka alatt megcsinálják. Két nap múlva értek rá, így rábólintottunk. Addig még különben is vissza kellett hívni a festőket, akik rendszeren leléptek, maguk mögött hagyva egy agyonmaszatolt, jó pár helyen foltos falat. Muszáj volt alkalmazkodni hozzájuk is, mert már ki lettek fizetve, és ha lerohantuk volna őket, hogy milyen pocsek munkát végeztek, akkor előfordulhat, hogy nem érdekli őket. Így finoman közölte velük Will, hogy pár helyen korigálni kéne, és különben is lesz egy boltív, ami körül a kibontott falat le kéne kenni. És még pincérünk sem volt. A pénzünk fogyott, már csak két hónapra volt elegendő, és ez az arány maximum csökkenhetett. Nem volt okunk aggodalmaskodni, vagyis lehet, hogy volt, de igyekeztünk pozitívan hozzáállni.

Este, amikor mindenki elment, és ismét hárman söröztünk a legnagyobb rumliban és porban, eszembe jutott valami.

– Kéne valami név ennek a helynek. Meg kell csináltatni a táblát – töprengtem.

– Legyen Zorkholuum – vágta rá Elliot. Will a fejét csóválta.

– Az nem lehet.

– Miért nem? – sértődött meg azonnal Elliot.

– Mert az a könyved címe lesz – mondta Will. Röhögve figyeltem, hogy ebből hogy húzza ki magát. Egyébként teljes mértékben egyetértettem vele, nem lehet ilyen hülye neve egy bárnak. Már csak az kéne, hogy megszállják a helyet ilyen fanatikus fantasy örültek, akik felolvasóesteket tartanak, és nem fogyasztanak.

– Elliot, a te könyved fantasztikus, a címe meg egyenesen zseniális, de értsd meg, ez itt a Föld, és emberek lakják, akik egy földi nevű bárban akarják elkölteni a sok-sok Fontjukat – magyarázta Will lassan, jól érthetően. Elliot gyanúsán figyelte Willt, mániákusan kereste a mozdulataiban a cinizmus jeleit, de Will komoly maradt. Elliot rám nézett.

– Heath, te is így gondold?

Mit mondhatnék? Szegény kis Elliot, a maga világában. Ez tipikusan az a helyzet volt, hogy őszinte legyek, vagy kedves? Elliot a barátom, ezért persze, hogy kedves voltam.

– Az emberek nem értenék. Ehhez a névhez, a könyved címéhez szorosan kapcsolódik maga a mű, ami megmagyaráz mindent. Szerintem keressünk valami populáris nevet, ami kielégíti az egyszerű átlag emberek igényét – mondtam.

– Igazatok van – mosolyodott el Elliot. Amikor ilyen szépeket mondtunk neki mindig elszállt, és teljesen felsőbbrendűnek érezte magát. Igen, Elliot hitt abban, hogy nem a Föld az elsőszámú otthona.

– Mit szóltok a Russelhez? – kérdezte hirtelen Will. Elismételgettem magamban háromszor, és rájöttem, hogy nagyon tetszik.

– Baromi jó – bólintottam.

– Mi? Ki a fene az a Russel? – döbönt le Elliot.

– Elliot, ez a Russel Square – nevettem el magam.

– Russel? Mint bár név? – kérdezte.

– Aha – bólintottam.

– Hát, ha ez kell az embereknek – vontam meg a vállát.

Russel. Nekem azonnal tetszett a név, olyan jól hangzott. "Hova menjünk este? A Russelbe."

El tudtam képzelni. Akkor, amikor gondtalanul söröztünk a nyitás előtt álló bárunkban, még nem tudhattam, hogy mennyi kellemetlenséget tud okozni egy újonnan nyílt szórakozóhely. Egyikünk sem tudhatta.

Eredetileg két pincért terveztünk, de amikor végre találtunk egyet, aki megfelelőnek bizonyult, rájöttünk, nyitásra elég az is. Úgyis mindhárman a bárban szándékoztuk tölteni az életünk hátralévő részét, nagy tömeg esetén bármelyikünk be tudott állni. De ha Elliot kiesik, mint pincér, akkor is maradtunk ketten Willel, és őszintén szólva, simán elmentünk pincérként, mi is tudtunk annyit, mint a legtöbb állásra jelentkező. Tányért törni legalábbis mindenképpen. Ezt az egy darab pincért is kész szerencse, hogy megtaláltuk. Bőven elégünk volt a sok idiótából, aki szerette volna az állást, így Will, aki azért hármunk közül a legbátrabbnak és legvakmerőbbnek bizonyult, bement egy étterembe a Regent streeten, megkérdezte a pincért, hogy mennyit keres, majd közölte vele, hogy amennyiben felmond, és eljön hozzánk pincérnek 15 százalékkal többet adunk. Ez bejött. Lett pincérünk, ráadásul olyan, aki ki tud vinni egyszerre hat tányér kaját, ha éppen arra van szükség. A többi nem rajtunk múlt. Este hét órakor vártuk a kőműveseket, hogy elkezdjék a munkát, másnap reggelre visszarendeltük a festőket, két nappal későbbre az italszállítókat, két takarítónőt, akiket szintén Will intézett, majd legutoljára a hússzállítók voltak tervbe véve. A Russel feliratú tábla már készen volt, két asztalt összetoltunk, ott porosodott. Úgy gondoltuk majd az italszállítók felszerelik, úgyis hoznak sör reklámtáblát, ha már azt felrakják, biztos felteszik ezt is. Will valakinek elpasszolta a pókerasztalokat, délelőtt jött érte egy teherautó, felpakolta és elvitte az összeset. Ekkor megállapítottam, hogy irdatlan kiadásaink mellett először kerestünk valamivel pénzt. Persze a pókerasztalokból bejött összeg elenyészett minden más költségünk mellett, de azért jó volt tudni, hogy valamiért fizetnek is. Amikor a bank kiküldte az egyenlegemről szóló tájékoztatót, eszembe jutott, hogy lehet jobban tettem volna, ha anyámra hallgatok. Nem tudom miben, talán mindenben. Talán kezdésnek egy fagyizóba kellett volna belevágnunk. Vagy esernyőboltba. Teljesen mindegy, benne voltunk nyakig.

– A nők totál hülyék – jelentette ki Elliot. Felkaptam a fejem. Elliot nőkről beszél, gondoltam ezt nem hagyhatom ki. Nem mondanám, hogy hadilábon állt a gyengébbik nemmel, inkább úgy fogalmaznék, ritkán találkozott velük. Utcán, metrón, moziban azért látott nőket, de személyes tapasztalata nem sok volt, ezért néztem rá kíváncsian, hogy mi az, amit ő mondani tud a nőkről Willnek.

– Tegyük fel, randi – merült bele. Willre néztem, aki visszafogott mosollyal várta Elliot elméletét – Felveszik a mindenhol kivágott kis ruhájukat, aztán elvárják, hogy odaadjuk nekik a három vagy négy számmal nagyobb kabátunkat, ami mellesleg tők hülyén áll rajtuk. Miért nem hoznak magukkal eleve felsőt? – nézett ránk érdeklődve.

– Elliot, mikor randiztál te mindenhol kivágott kisruhás nőekkel? – kérdezte Will.

– Nem ez a lényeg. Filmekben is látni. Soha nem értettem, hogy miért jó felvenni a mi kabátunkat. Vagy tessék, egy másik. Miután összejöttél egy nővel, és minden ruha a földön van, és esetleg feláll, hogy kimenjen a konyhába, vagy mit tudom én, teljesen mindegy. Tehát miért a férfiinget veszi fel magára? Alapvetően azért nyúl, meg sem kockáztatja felvenni a sajátját. Miért? Ugyanannyi fáradság felvenni a sajátját, mint az enyémet. Mit gondoltok? – magyarázta Elliot.

– Hát. Én speciel azt, hogy amíg ilyeneken gondolkozol, ne is számíts kapcsolatra. A nők ilyenek. Ha az én ingem kell, akkor vigye. Mit bánom én? – tettem szét a kezem.

– Nem értitek az elmélet lényegét. Ez ösztön. Ösztönösen azt kapja magára. Valami sérülés lehet az agyuk egy részében, ami ezért felelős.

– Nézd Elliot, ha közlöd egy nővel, hogy sérült az agya, biztos nem kell neki az inged – röhögött Will.

Biztosan volt igazság abban, amit Elliot állított, csak éppen rosszul fogta meg a dolgot. A nőknek vannak furcsa dolgaik, ezt mindenki tudja. Nem hiszem, hogy az ing vagy kabát kérdés a leghúzóssabb velük kapcsolatban. Elliot hiába próbál racionális válaszokat adni a saját kérdéseire, lehetetlen. Erre az a válasz, hogy nők, és kész. Ez nem negatív, semmi esetre sem, csak vannak dolgok, amiket ezzel le lehet tudni. Ez is ilyen. Egyébként pedig addig jó, amíg egy nő naiv, vagy legalábbis úgy tesz, és megmarad olyannak, amilyennek lennie kell. Akkor mi, férfiak elhisszük, hogy kezelhetőek, ami persze nagy baromság, mert úgy rángatnak minket, ahogy akarnak, miközben édesen pislognak ránk, és úgy tesznek, mintha mi se történt volna, miközben már szinte önálló gondolatunk sincs mellettük. A gond akkor kezdődik, amikor egy nő annyira határozott és kiismerhetetlen, amilyenek egy férfinak kéne lennie. Talán ezért volt rám akkora hatással ő. Mert úgy viselkedett velem, ahogy egy férfi szokott egy nővel. Lenyűgözött, elszédített, megkapta amit akart, és eltűnt. Ez a fajta viselkedés megrémíti a férfiakat, mert magukat látják benne. Bee. Találkozásunk óta nem telt el nap, hogy ne gondoltam volna rá.

– Itt vannak a kőművesek – állt fel hirtelen Will az asztaltól, és kinyitotta az ajtót.”